

ELS GOMES

CAPÍTOL TERCER

CASINO DE BARCELONA II

La nit regna damunt el barri, vorals deserts, les terrasses dels bars són un amuntegament de cadires i taules encadenades. Tètric fins que els fars del cotxe tracen camins de llum damunt la façana del Casino de Barcelona. Frena és aquí! Diu el Tàpies.

L'acció u objectiu del GOMES és buidar la caixa del Casino on els d'ERC amaguen la caixa B del partit. Sense diners els d'Esquerra Republicana perdran les properes eleccions i els GOMES faran calaix per socórrer a joves militants en la misèria i vells lluitadors antifranquistes.

Em pica tot! Diu el Picasso. Qui té la clau de la porta? Diu la Kahlo. Tots els sis es van mirant de reüll. A poc a poc van negant amb el cap.

Quina puta merda i colla d'inútils som! S'exclama el Tàpies. Una altra vegada ni un euro traurem...

El Soutine es va encenen amb la cara roja que el caracteritza. Perquè no decidim que hem de fer! Ningú sap que respondre però tot és murmuris dintre del cotxe. Prou!, els interromp el Soutine amb cara de mala llet. Passa la primera i accelerant com un beneit llança el vehicle contra la porta. El terrabastall és impressionant però encara ho és més la cara del Miró que s'ha estavellat contra el vidre de la porta del darrere. Avui li toca manar i tots cinc callen esperant què decideix.

Amb cara de prunes agres el Miró obre, baixa i es dirigeix cap a la porta esbotzada del Casino. Al llindar es gira amb un gest mut d'interrogació. Les portes del vehicle es van obrint i escopint la Kahlo, el Picasso amb un mall, el Kandinski casi se la fot però és reequilibrat a temps pel Soutine.

Tots sis avancen per un

passadís llòbrec on es percep, al fons, un llum encès que dibuixa una porta. És allà! Diu la Kahlo. La caixa és allà!

Tots cinc tenen al pensament de com la Kahlo ha aconseguit fer possible l'acció però cap s'atreveix a parlar per evitar ser marcat com a masclista. La Kahlo és molt ella i no els en deixa passar ni una sobre aquest tema.

És cert que hi ha molta gent intel·ligent.

... molta, però la majoria són asimptomàtics.

Amb poc esforç forcen la porta. Una habitació en penombra, al mig una taula il·luminada i al fons una caixa forta de model antic, robusta i que els fa brillar els ulls.

El Tàpies i el Soutine s'avancen decidits. L'obriràs en un tancar d'ulls, per això vas fer el curset per correspondència de reparació de caixes fortes, no? Pregunta el Tàpies.

No és tant senzill. Respon amb veu baixa Soutine. Obrir-la demana temps i paciència.

Sentint-lo, la Kahlo s'impacienta com sempre. El Miró mira de reüll al Kandinski. Hòstia Soutine, ataca o deixa'ns fer? Ho diu mentre aixeca el mall.

El Picasso encén una cigarreta i s'allunya. El Tàpies fa rodar la

combinació amb el seu característic clac, clac quan l'engrenatge s'encaixa. No tinc ni puta idea de com obrir-la!

Mans enlaire! Coño! Crida un vigilant amenaçant-los amb una pistolota sortida de les pel·lícules de los "Siete Magníficos". Un silenci més pesat que el plom els cau al damunt. Menys al Picasso. Com que està fora del camp visual del vigilant pot arribar fins darrere seu. Sense dubtar li clava una puntada a la cama.

El vigilant es gira però tots els altres se li tiren al damunt i l'immobilitzen.

El Miró recull el revòlver i se'l posa a la butxaca. El Tàpies comença a embolicar la caixa forta amb una corda. La Kahlo l'ajuda. Els altres intenten manillar, amb les seves pròpies manilles, el vigilant.

De tot el Casino arriben crits d'alarma i se senten corredisses. Els GOMES es ruen cap a la sortida desenrotllant la corda darrere seu.

Ja a fora el Tàpies enganxa la corda al cotxe. El Soutine engega el motor i quasi se'n deixa quatre d'ells al terra. Hòstia, espera't! Li mana el Picasso. Les sirenes d'alarma creen un ambient de fi del món.

Tots ja a dalt del cotxe, arrenca i amb molt de fum dels neumàtics patinant la caixa comença a moure's. El cotxe guanya velocitat. La caixa va fent grans destrosses fins que surt al carrer. El Soutine accelera de valent i la caixa deixa un rastre d'espurnes damunt el quitrà.

Tots criden com posseïts mentre el cotxe s'allunya a tota velocitat creant una cortina de guspires.

Hauríem d'aturar-nos! Diu el Tàpies. Per què? Respon Kandinski. Per la corda!

S'exclama el Picasso.

En aquell moment el cotxe entra al pont que travessa mig port. Una gran frenada que quasi els aplaca contra els vidres. Després torna a guanyar velocitat. Frena, frena! Crida el Kandinski que té l'oïda molt fina.

Massa tard. Quan el cotxe s'atura i baixen només els queda constatar que la caixa ha desaparegut. De fet ha saltat pel damunt de la barana i s'ha perdut al fons de l'aigua.

A la Kahlo li cauen unes llagrimetes, com al Soutine i el Tàpies. El Picasso fuma com si res. El Miró es rasca la closca... El drama està servit però...

El Kandinski irromp amb un crit de ràbia. Novatos! Sou més rucs que el pebre! El GRUP D'OPERACIONS MOLT ESPECIALS teníem la caixa NEGRA d'Esquerra Republicana de Catalunya. Potser un milió, potser dos... hauríem pogut comprar una part dels terrenys d'una futura residència per a lluitadors socials... és la puta misèria.

Qui més, qui menys, deixa brollar abundants llàgrimes i fins i tot es posa a ploure amb ganes mentre el cotxe es va perdent en la nit barcelonina.

L'endemà els veïns van comentar durant hores els estranys solcs al quitrà dels carrers. Uns deien que era obra d'extraterrestres, altres que un dels obrers d'una obra estava borratxo i amb una màquina potent s'havia divertit moltíssim.

El grup es va reunir en un bar. El Kandinski va proposar-los fer un comunicat explicant els fets i signar l'acció com obra del GOMES.

Sort en va tenir de ser mig cec i no veure els gestos que la resta del grup li van fer.

CONTINUARÀ